

Geen visie, noch analyse lokale democratie in Haarlem

De startnotitie Nieuwe Democratie van de gemeente Haarlem lijkt op een grabbelton, waarin voor ieder iets van zijn/haar gading te vinden is als het gaat om ideeën over een nadere invulling van de z.g. participatieve democratie. Elke probleemstelling, b.v. wat er schort aan de huidige democratie, historische analyse of visie op de toekomst ontbreekt. Je mag toch verwachten, dat een gemiddeld hoger opgeleide bevolking ook véél meer echte zeggenschap wil (dus democratie: -mee- beslissen i.p.v. één keer in de vier jaar een hokje rood kleuren), dat er uitgegaan wordt van het bestaan (al 40 jaar!) van wijkraden en het overdragen van bevoegdheden aan stadsdelen b.v.

Nu lijkt het wel, alsof er sprake is van een nieuwe mode, n.l. .bewonersinitiatieven en hoe die te faciliteren om mee te praten, -denken en -doen, maar meebeslissen: ho maar!

Terwijl versterking van de lokale democratie juist daarover zou moeten gaan: hoe bereik je, dat de betrokkenheid van Haarlemse inwoners vertaling vindt in het overdragen van beslissingsbevoegdheid als het gaat om vergroting van de leefbaarheid in de wijken, maar ook als bijdrage in het vinden van oplossingen op tal van andere terreinen.

Daarbij zou het voor de hand liggen te bezien, wat er in al die veertig jaar bestaan van wijkraden al is gepresteerd: er zijn wijkvisies ontwikkeld, vaak is geprotesteerd tegen allerlei ongewenste maatregelen van het stadsbestuur of ook b.v. vervoersbedrijven of woningcorporaties en er zijn mooie -historische- voorbeelden te vinden van opdrachtgeverschap van de wijkraad Slachthuisbuurt b.v., die zelf een stadsarchitect konden inhuren onder het motto: de echte deskundigen wonen -soms al tientallen jaren!- in de wijk zelf!

Het zou dus buitengewoon vreemd zijn, compleet voorbij te gaan aan al die tientallen, zo niet honderden actieve leden van wijkraden, die zich soms al heel lang hebben ingezet voor het welzijn in de eigen directe woonomgeving. Bij de start van de wijkraden werd er zelfs gestemd over de samenstelling van die raden; dat is al lang niet meer mogelijk, maar laat wel zien, hoe democratie óók zou kunnen werken! Het zou de moeite waard zijn, na te gaan, wat nu in de richting van een sterkere democratie zou kunnen i.p.v. het dienen als een soort doorgeefluik naar de gemeente, zoals óók veel wijkraden functioneren: 'de ogen en oren van de wijk'. Op vele manieren kan gebruik gemaakt worden van ervaringen van met name heel goed functionerende wijkraden, als het b.v. om het ontwikkelen van eigen visies gaat. Verder zou kunnen worden geleerd van ervaringen elders als b.v. het samenstellen van wijkraden door loting, het invoeren van referenda op stadsdeelniveau en tal van andere instrumenten (Right to Challenge, buurtbegrotingen), die allemaal als gemeenschappelijk kenmerk hebben, dat de lokale democratie daarmee aanzienlijk sterker wordt!

Piet de Vries